



בשבילי הפרשה

ישיבת מיר ירושלים

גיליון שבועי לתלמידי, בוגרי וידידי ישיבת מיר

פרשת יתרו, תשפ"ו

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD - 5:15	Minneapolis, MN - 5:10
Brooklyn, NY - 5:01	Miami, FL - 5:50
Chicago, IL - 4:52	Monsey, NY - 5:01
Houston, Texas - 5:45	Montreal, Quebec - 4:50
Johannesburg, S. Africa - 6:38	Passaic, NJ - 5:02
Lakewood/Deal, NJ - 5:03	Toronto, Ontario - 5:17
London, UK - 4:44	Yerushalayim - 4:42
Los Angeles, CA - 5:10	Zurich, Switzerland - 5:17

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

והודעת להם את הדרך ילכו בה, ודרשו על ניהום אבליים.

יש לעיין במצות ניהום אבליים אי שרי החתן לנחם אבל או להשתתף בלויה. וע' בצל החכמה להתיר, והקשו עליו מדברי יש"ש כתובות פ"ב ד' לאיסור. ונראה כי היש"ש איירי שהחתן וכל פמליא שלו יבואו לבית האבל בדרך לבית חתנים וסעודה, וזוהו כתב דאין מערבין שמחה ואבילות, משא"כ בחתן שבא שלא בשעת סעודה לבית האבל. וע' פ"ת שמ"ב בשם שבו"י דכלה לא תלך ללויה ואף שגם ברגל הולכים הקרובים מ"מ הכלה שהמנהג שלא תצא מביתה עד שבת לא תצא מביתה, ובערוה"ש שם סק"ח דבזה"ז ידוע שהכלה הולכת מיד לרחוב ותלך אחר המטה.

והנה אם אבי החתן אחר השבעה ותוך שלשים, כתב גליון מהרש"א דשרי להשתתף בחתונת בנו. אבל בתוך השבעה, ע' תשובת ר' יוסף בומגרטן מווינא בסו"ס פרדס יוסף לענין לצאת מביתו להכניסו לחופה, והתיר כי הוי מצוה שבגופו להשיא בנו, וממילא התיר גם בגדי שבת. אבל לא התיר לענין הסעודה. (ויש לעיין אמאי הוי מצוה שבגופו, ולכא' המצוה לסדר שישיא ולא להכניסו לחופה במציאות).

(וכמו דשרי לו בגדי שבת, כמו"כ לכא' א"צ קריעה. ובאמת לענין קריעה אם אינו אביו ואמו פשוט טפי דהרי מדינא מחליף ואינו קורע כשו"ע ש"מ י"ד. וע' מאירי די"א דוקא לצורך וי"א דאף לכתחלה).

אכן ע' אג"מ יו"ד ח"ב ס"ט ואו"ח ח"ד מ' ט"ז, להתיר אפילו בסעודה תוך שבעה, דהוי כמו הפסד מרובה דמותר במלאכה. וע' ש"ד דהרי הרבה הוצאות מוציאת להיות בחופתו. וע' שבה"ל ח"ה קע"ה דפשיטא ליה לאיסור, ומקור גליון מהרש"א במב"ט וי"א איירי שם אחר שבעה.

ובאג"מ מפורש דגם בסעודה מותר אלא שלא יאכל בשלחן ראשי דרך כבוד. ויש לעיין דלכא' גם לכבוד זה לאכול בשלחן ראשי היה מוציא הוצאות, והוי הפסד מרובה.

הערות ותגובות בלשה"ק או באנגלית יתקבלו ברצון במייל
bishvileihalacha@themir.org

האמונה בכל תלמיד ותלמיד

למחרת הלוחיתו של מרן ראש הישיבה הגאון הרב נתן צבי פינקל זצלה"ה, הגיע לנחם את בני המשפחה אברך תלמיד חכם.

סיפר האברך שכל הלילה הוא בכזה. הוא נזכר ביום שהגיע להתקבל לישיבה. בכיסו הייתה המלצה מראש הישיבה שלו בחו"ל. בהמלצה נרמז בין השורות שהוא חלש בכשרונותיו והישגיו. כך הגיע למרן זצ"ל בחשש גדול שמא לא יתקבל לישיבה.

אולם, לא רק שרבינו זצ"ל קיבל אותו במאור פנים והכניס אותו לשורות הישיבה, יתירה מזאת, מרן רה"י התייחס אליו כתלמיד חשוב, קירב אותו מאוד, עודד אותו בלי הפסק, דאג לו להכרותות טובות שלמדו אתו, ואף למד אתו בעצמו בחברותא תוך שהוא מנצל זאת להדריך בו כל הזמן את ההכרה שהוא יכול ומסוגל לצמוח לתלמיד חכם.

וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה אלקים למשה ולישראל עמו כי הוציא ה' את ישראל ממצרים (יח,א)

רש"י: מה שמועה שמע ובא, קריעת ים סוף ומלחמת עמלק.

בתנחומא (ב): וישמע יתרו - יש שמע והפסיד ויש שמע ונשכר. יואש שמע והפסיד וכו', אבל יתרו שמע ונשכר, שהיה כומר לעבודה זרה וזבא ונדבק למשה ונכנס תחת כנפי השכינה וכו'.

מוסר צריכים ללמוד אף עם הפחותים ביותר, אף עם החשודים על שפיות דמים או העוברים על ג"ע. גם אדם יש לעורר אודות חשיבותו של האדם וגדלותו, שכל אחד הוא כ"עולם מלא". ההוכחות לזה מן התורה ומן הבריאה עצמה, ממעשה בראשית, עד ש"כ לאחד חייב לומר בשבילי נברא העולם".

כי אף לפחות ביותר יש כוחות נפש כה גדולים להשיג את גדולת המציאות, שע"י כך יבין ויהי כאילו מוכרח להמנע מאיזו עבירה, מפני שיש בעבירות משום חורבן עולמות מלאים, ובהמנעות מעבירה קיומם של עולמות מלאים, ומדה טובה מרובה ת"ק פעמים, מי בעל ההשגה שיעריך את חשיבות העולמות שהוא מקיים בזה.

ואם השגה של התבוננות קלה במעשה בראשית יכולה להשפיע ולרום אף את הנבל שבבריות, כמה יכולה להשפיע ההתבוננות לאחר הנסים הגלויים, שביציאת מצרים וקריעת ים סוף, ש"ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי", השגה בגילוי נפלאות בהשגחה פרטית לכל יחיד מישראל, יותר ממה שנתגלה לנביא במעשה מרכבה.

ק"ו כמה הייתה ההשפעה גדולה לבני הדור ההוא, שהיו ועברו באותו מחזה נפלא. כמה חשיבות הרגיש כל יחיד בעצמו, כמה חשיבות ראו בכל הדור בכללו. כמה זה השפיע על כל אחד בהמנעות מעבירה הנוגעת לקיומו או לחורבנו של "עולמנו המלא". ועל אחת כמה וכמה בנוגע לעבירה הגורמת חורבן כל "העולמות המלאים" של הדור ההוא, וממילא בהמנעות ממנה, שיש בה בנינים וקיומם של כל אותם "העולמות" העליונים.

וראינו כמה ההשפעה אפי' על הרחוקים מאו"ע, שלא היו שם ולא הי' ביכלתם להשיג משהו מהגדלות המופלאה שבנסים מצרים והמראות הנוראות בקריעת ים סוף, אלא רק ע"י שמיעתם הדלה. כעדות התורה "שמעו עמים ירגזו חיל אחו יושבי פלשת, אז נבהלו אלופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד נמוגו כל יושבי כנען, תפול עליהם אימתה ופחד בגדול ורועך ידמו כאבן". ואחו"ל (מכילתא) "אימתה על חוקים, ופחד על קרובים, כענין שנא' ויהי כשמוע כל מלכי האמורי וגו', וכן רחב אומרת לשלוחי יהושע כי שמענו את אשר הוביש ד' את מי ים סוף, ואומר ונשמע וימס לבבנו".

ואף שלא ראינו את התועלת המעשית אצל הרשעים האלה, הלא נתבעו ונענשו ע"כ באופן איום, כמש"א חז"ל "יואש שמע והפסיד".

מרן המשגיח הגאון הרב חיים זאב פינקל זצלה"ה

דברי הימים

דברי הכותבו



הכרת הטוב

סייעתא דשמיא

כתיב (שמות י"ח י"ד) "וירא חתן משה את כל אשר הוא עשה לעם ויאמר מה הדבר הזה אשר אתה עשה לעם מדוע יושב לבדך וכל העם נצב עליך מן בקר עד ערב" וכו' "ויאמר משה לחתנו כי יבא אלי העם לדרש אלקים, כי יהיה להם דבר בא אלי ושפטתי בין איש ובין רעהו והודעתני את חקי האלקים ואת תורותיו, ויאמר חתן משה אליו לא טוב הדבר אשר אתה עשה" וכו' "עתה שמע בקולי איעצך ויהי אלקים עמך היה אתה לעם מול האלקים והבאת אתה את הדברים אל האלקים" וכו'.

הנה משה רבנו עומד ושופט את העם, כולם רואים את רוב משה העבודה, רבה היא מאוד כל העם נצב עליו מבוקר עד ערב, ומשה לבדו יושב ונושא בנטל הדין. הרי היו שם שבעים זקני ישראל, רואים הם את המצוקה, ומדוע לא עלה בדעתם להציע איזה פתרון להקל על משה ועל העם, וביותר יק' מה טעם לא ראה אהרן לנכון לחשוב ולטכס עצה היאך להקל על העם ועל משה, עד שדווקא יתרו הוא שזכה בזה שעל ידו תבוא הבשורה ובה הדאגה למשה ולעם המשחרים לפתחו.

בביאור הדבר יש להקדים תחילה מה דאחז"ל (שמו"ר ד' ב') "בשעה שאמר לו הקב"ה ועתה לכה ואשלחך אל פרעה אמר לו רבון העולם איני יכול, מפני שקבלני יתרו ופתח לי ביתו ואני עמו כבן, ומי שהוא פותח פתחו לחבירו נפשו חייב לו".

משה רבינו מלמדנו כי חיוב הכרת הטוב הוא בשיעור של 'נפשו חייב לו', ומכיון שיתרו פתח לו את ביתו בשעה שברח מבית פרעה, הרי מחוייב הוא לו בהכרת הטוב, והכרת הטוב זה דבר עצום על כך בבחינת נפשו חייב לו. והרי אין יתכן ליתן הנפש כהכרת הטוב, א"כ כל מה שיהיה משיב הכרת הטוב עדיין לא יהיה יוצא ידי חובתו, שכן כל שיתן אין זה כ'נפשו'.

מבואר בזה יסוד העניין, כיון שאדם מחוייב בהכרת הטוב, ושיעור החיוב הוא בבחינה של 'נפשו חייב לו' ולכאור' זה דבר שאי אפשר לקיימו לצאת ידי 'נפשו חייב לו', אלא בע"כ דיש סייעתא דשמיא מיוחדת על עניין זה שמי שחפצו להכיר ולהוקיר טובת חברו יהיה מתקיים על ידו, ובלא זה אין שייך כלל להיות יוצא ידי החיוב של נפשו חייב לו. א"כ מי שחפץ באמת להכיר טובת חברו יהיו מסייעים אותו מן השמים שיהיה עומד בחיובו.

[זהו הביאור במה שנתקנה (ברכות מ"ו ע"א) ברכת האורח בברכת המזון, דאם היה העניין שיהיה האורח מודה ומשבח מילים טובות על טובה שעשו עמו, אולי טוב היה לו שיאמר זאת בשעת פרידתו מבעל הבית, (אכן מפורסם הקפדתו של מרן הגרי"ז זיע"א בזה, ולא היה

עניינו כלל לשמוע מילים טובות) אלא ביאור העניין העניין שתפילה וברכה זו נתקנה בברכת המזון, הוא מחמת עוצם תוקף החיוב הכרת הטוב המוטל על האדם שהוא 'נפשו חייב לו', והרי אין יתכן שאדם יהיה מכיר טובה בשיעור כל כך, אלא דמחמת חפצו להכיר טובה באמת מן השמים יהיו מסייעין אותו, ומכלל סיועו זה שיהיה כח בברכתו ותפילתו על בעל הבית שתתקיים.]

עפ"ז נבין דהרי יתרו היה בעל הכרת הטוב למשה, כדלעי' (ב' י"ט) "ותאמרן איש מצרי הצילנו מיד הרעים וגם דלה דלה לנו וישק את הצאן". כאשר סיפרו בנות יתרו את אשר הצילן משה כשגירשום הרועים. מיד נתעורר אצל יתרו עניין הכרת הטוב, על כן "ויאמר אל בנותיו ואיו למה זה עזבתן את האיש קראן לו ויאכל לחם".

שכן יש להכיר ולגמול לו טובה על שהיטיב עימן, הרי שבמלת 'ואיו' רמזה התורה כי תכונת הכרת הטוב היא שוכנת ומושרשת היטב בליבו של יתרו, מיד כששומע סיפורן של בנותיו, אין עסוק הוא בהתפעלות המעשה, תחילה חפץ הוא להכיר בטובה, שואל הוא 'ואיו' כי זה הוא שמטריד אותו באותה העת, להכיר את הטובה.

אלא דכל טובה שיהיה מכיר אינה בכלל 'נפשו חייב לו', כמשנ' לעיל, דהקושי להכיר הטובה עצום הוא, שכן הפותח פתח לחבירו נפשו חייב לו, א"כ אף ליתרו למרות חפצו להכיר טובה למשה, הרי כל שיתן לו בטובתו לא יהיה זה בשיעור של 'נפשו חייב לו'. ומטעם זה זיכו לו ליתרו מן השמים שיהיה בא העצה הזו על ידו, למען יהיה משיב ומכיר הטובה שנהג עמו משה בהצילו את בנותיו.

ראיה של מכיר טובה

אפשר לבאר זאת בדרך נוספת, מושתתת היא גם כן על כח מעלתה של מידת הכרת הטוב, דיתרו עם היותו בעל מידת הכרת הטוב, היה כל העת מחפש היאך להיטיב עם משה על טובה שעשה עמו בהצלת בנותיו, כנז' שמיד שאל 'ואיו'.

הרי שאדם שהוא עסוק בהכרת הטוב עיניו רואות בצורה מיוחדת, ניחן הוא בכח הבחנה לפרטי פרטים היאך יוכל להיטיב את השני, אדם המכיר טובה זוכה בתכונתו שיהיה מבחין בדבר היאך יכול הוא להיטיב, אף בדברים שגדולים ועצומים ממנו רואים כביכול כמותו בדיוק, מ"מ ניחן הוא בראיה שונה, הסתכלות של מכיר טובה.

מעתה לא ייפלא מדוע זכה הוא שיהיה קביעת הדיינים בעצתו, שכן אדם אשר בתכונתו 'מכיר טובה' הוא, אזי מורגל הוא כל העת בחשיבה על השני, דהרי אם היה יתרו חושב בענייניו שלו, היה מברר



ולישאל עמו כי הוציא את ישראל ממצרים' ומה א"כ שאחזו"ל 'מה שמועה שמע ובא'.

אכן אפ"ל דאין השאלה מה שמועה שמע לברר איזה שמועה העירה והציתה בו את מהלך הדברים, אלא השאלה היא מה טעם לו ליתרו להיות 'שמע ובא', מדוע לא די לו שיהיה מתגייר במקומו, והתשו' מחמת ששמע קריעת ים סוף ומלחמת עמלק, היינו שלמד איזה הנהגה בזה כנגד הנהגתו של עמלק.

ביאור הדבר כי לא יתרו לבדו ששמע, כי אם כל העמים שמעו גם כן כאמור (לעי' ט"ו י"ד) "שמעו עמים ירגזון חיל אחזי ישיבי פלשת, אז נבהלו אופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד נמגו כל ישיבי כנען", כל העמים שומעים הקול הפלאי של המופתים והנסים, אך אין זה מחולל בנפשם כל תזוזה, אין הם מושפעים כלל ממשיכים בדרכם ומעשיהם. לא כן יתרו, זה שדקדקו חז"ל מה שמועה שמע ובא, הלא כולם שמעו א"כ מה נשתנה הוא בזה, וביא' קריעת ים סוף ומלחמת עמלק.

דעמלק הנהגתו הייתה שונה מכל העמים גם הוא, לא די לו שאינו אחוז פחד מן השמועה ששומע, מרהיב הוא עוז ובא מרחוק להילחם עם ישראל ברפידים, יתרו שמבחינו בהנהגתו של עמלק כי יש דרך לא להיות 'אדיש' לשמועה ששומעים, אלא להיות מגיב לזה.

מתעורר הוא ע"י ששמע קריעת ים סוף ומלחמת עמלק, שלא לנהוג באדישות למתחולל, וכמו עמלק שבא ממקומו מרחוק, בוחר יתרו להיות 'בא מרחוק' אין די לו להתגייר במקומו, בא הוא ואינו שוהה כלל, חפץ ומבקש הוא ללמוד ולהבין את המאורע לעומקו, ומפיק הוא ממנו את הלקח והתועלת להתקרב אל עם ישראל, הרי הוא 'שומע ובא' להסתפח לנחלת עם ה'.

דרגות שונות הם שיש בשמיעה, חלוקות הן מאד אחת מחברתה, יש שמיעה 'ריקנית', כדרך האומרים שומע באוזן אחת ומוציא תיכף מחברתה. אך כנגד זה יש שמיעה איכותית מאד, מעוררת היא הדים בלבו של אדם, וגורמת לו כי יוציא את כוחותיו לפועל, עד כדי שמייד עם שמיעתו כראוי מתחולל מהפך בדרכו מן הקצה האחד למשנהו.

האמור בזה כי יתרו זכה לשמיעה זו, שהיה 'שומע' מכח שהיה נובג הכרת הטוב, נעשו ראייתו ראייה אחרת שמיעתו מיוחדת, וכך בכל עניין חושיו מפותחים יותר, כי תכונה זו של הכרת הטוב אינה פועלת רק כלפי מי שמכירין לו הטובה, כי אם מרוממת הוא את הנוהג בה, ונעשה הוא אדם שומע ורואה, שאינו מחוסר הכרה.

עם בנותיו תלאותיהן ומאריך בסיפור זה, אך יתרו הייתה בו מדה זו של הכרת הטוב, היא אשר תעיד כי מחשבתו על זולתו. וא"כ החושב ועסוק בטובת חברו מבחין הוא כי 'כבוד ממך הדבר לא תוכל עשהו לבדך', שוקד הוא על טובתו ותקנתו היאך 'הקל מעליך ונשאו אתך'.

כן הוא חלילה לאידך גיסא, מי שאינו יכול לסבול הרגשת היותו 'חייב' לחברו על טובתו, הרי כופר הוא בטובתו, כפירה זו אינה רק היעדר הבחנה והכרה בטובה, כי אם כח ראייתו של הכופר טובת חברו נעשה ראייה של כופר טובה, מקלקל הוא את ראייתו, ומשחיתה, רח"ל. נקרא הוא כפוי טובה, (כמו שהמביא ביכורים צריך 'להגיד שאינך כפוי טובה') והל' כפוי טובה הוא כמו 'כופה עליו כלי' היינו שמעלים את הטובה כדי לא להכיר במתחייב ממנה.

ובגמ' (ברכות נ"ח ע"א) "הוא היה אומר אורח טוב מה הוא אומר כמה טרחות טרח בעל הבית בשבילי, כמה בשר הביא לפני, כמה יין הביא לפני, כמה גלוסקאות הביא לפני, וכל מה שטרח לא טרח אלא בשבילי. אבל אורח רע מה הוא אומר מה טורח טרח בעל הבית, זה פת אחת אכלתי, חתיכה אחת אכלתי, כוס אחד שתיתי, כל טורח שטרח בעל הבית זה לא טרח אלא בשביל אשתו ובניו. על אורח טוב מה הוא אומר זכור כי תשגיא פעלו אשר שוררו אנשים, על אורח רע כתיב לכן יראוהו אנשים לא יראה כל חכמי לב".

קראוהו חז"ל 'אורח רע', ולכאור' יק' הרי צודק הוא הלא אמת דיבר, שכן אכל חתיכה אחת ופת אחת, ושתה כוס אחד. אלא מבואר חסרונו ורעתו דמפני שגם אשתו ובניו של בעה"ב נהנו הרי לא נחשב אצלו כלל שטרח בעבורו, וזו צרות ורוע, דמה איכפ"ל שגם אשת בעה"ב ובניו נהנו, מדוע גורם לו זאת שלא יכיר טרחת בעה"ב עבורו, אי"ז אלא מחמת הרוע שבו שהוא מעוור את עינו שלא יראה טובה שטרח בעה"ב עבורו. וכופה הוא על הטובה, שלא יבחין בה, ולא יכיר במתחייב מן הטובה.

הכרת הטוב מרוממת את האדם

כח הבחנתו וחוש ראייתו של המכיר טובה שונה ומתעלה לא רק במה שנוגע להטבת חברו, אלא בכל פרט שמתבונן בו יהיה רואה ומבחין בצורה נפלאה.

דכך אנו רואים אצל יתרו (לעי' י"ח א') "וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה אלקים למשה ולישראל עמו כי הוציא ה' את ישראל ממצרים" ופרש"י "מה שמועה שמע ובא קריעת ים סוף ומלחמת עמלק". ולכאז' מה נצרכו כלל לדרוש זאת 'מה שמועה שמע ובא' הרי מקרא מפורש הוא 'את כל אשר עשה אלקים למשה



Your Crowning Achievement

Harav Hagaon Yaakov Moshe Katz Shlita

Parshas Yisro is the parshah of Kabbalas HaTorah. As we know, from the Arizal and the Shelah, הקריאה מעוררת את הזמן – what we lein in the parshah creates an auspicious time. We find ourselves, therefore, in a special moment for strengthening ourselves in limud haTorah and shemiras haTorah. So let's try to use this time to elevate ourselves together.

The Midrash says, at the beginning of Parshas Bereishis, that when Hashem wanted to create Adam, the malachim were opposed, arguing, מה אנוש כי תזכרנו. The Midrash records the dialogue Hashem had with the malachim at that point, and there's a continuation to this exchange in the Gemara (Sanhedrin 38b). There, Chazal say that at the time of the dor hamabul and the dor haflagah, when people corrupted themselves through immorality and by building a tower to fight with Hashem – a form of liberalism, as if declaring that we live our own life and are in charge of our own existence – the malachim again argued, לא יפה אמרו, – did the earlier [malachim] not argue correctly that man shouldn't be created?"

Hakadosh Baruch Hu answered with a passuk from Yeshayah: ועד זקנה אני הוא ועד שיבה אני אסבל.

WHAT WAS THE MEANING OF THIS ANSWER?

The Maharsha (in Sanhedrin) explains that Hashem was telling the malachim to wait until Mattan Torah, when Hashem would appear to Klal Yisrael in the form of a zakein malei rachamim – ועד זקנה אני הוא.

Indeed, Rashi at the beginning of the Aseres Hadibros teaches that when Hakadosh Baruch Hu revealed Himself at Har Sinai, He appeared as a zakein malei rachamim, filled with love for us. Due to His great love, He gave us the Torah. The Maharsha teaches that Hashem told the malachim, "You're right that human beings are flawed, but wait for the day of Mattan Torah."

We humans are not perfect. But, Hashem was saying, wait for the day that I reveal Myself to them at Mattan Torah, because although they have a yetzer hara and they fall, barasi Torah tavlin – I will give them the Torah, which is going to lift them up and make them so elevated that when you see them then you'll understand the purpose of creating man.

This is such a powerful lesson for all of us. Torah is what brings us to our shleimus; it's what propels us to our highest moments and enables us to become the greatest people we can be.

The Gemara (Shabbos 88) teaches that when Klal Yisrael said naaseh venishma, they received crowns. Now, the Gemara

is emphasizing that they received the crowns even before they learned the Torah – they had just resolved to learn and observe it. Furthermore, every Yid was mekabel the Torah at this point, even though it's obvious that not every Yid will become a gadol hador or learn eighteen hours a day. But every Yid has shaychus to the Torah. By declaring naaseh venishma, every Yid expressed that he has his own kesher to the Torah: "I want to bring Torah into my life." And each one was zocheh to two beautiful crowns.

That teaches you that Torah brings every person to his personal pinnacle of greatness. And this is what we were created for.

WHO'S THE TRUE BOSS?

Dovid Hamelech says (Tehillim 19), תורת ה' תמימה משיבת נפש. The Meiri explains that just as there are ailments that afflict the body, there are ailments that afflict the soul as well – but there's no spiritual ailment that Hashem's Torah, which is תמימה משיבת נפש, cannot heal.

Torah helps a person to rise above; it empowers us and gives us the strength to prevail over difficult nisyonos. We live in a generation whose nisyonos are similar to those of dor hamabul and dor haflagah and all the galuyos together – the dor before Mashiach. The Torah is the tavlin, the antidote to these challenges, and it restores – is meishiv – us to our true greatness.

Dovid Hamelech continues, עדות ה' נאמנה מחכימת פתי – Torah opens our heart and our eyes to perceive a deeper meaning in life. One of the big nisyonos we face is defining our identity and understanding what makes us chashuv. Many people believe that their money, the way they dress, the name brands they own, their car, their house – that's who they are. But is that really what defines a person? What he's wearing? When he removes his clothing, he's someone else?

So many people who wear expensive clothing have terrible middos, and are entirely corrupt. You wouldn't want to have anything to do with them. So does clothing really show chashivus?

Yet we are living through a very lengthy galus that has had a tremendous effect on us. That's where עדות ה' נאמנה פתי מחכימת פתי comes in.

You know, some people wear a sweater that says "Boss." And they feel like, "Oh, I'm the boss." And then there are some people whose clothing doesn't scream "Boss," but their actions radiate that their neshamah is a tzelem Elokim, and the fingerprint of the real Boss is upon them. They're beautiful, special people, Torah'dike people, holy people. They are so chashuv.



Through Yeshivas Mir, I've met many special baalebatim who have dedicated their lives to Torah – to strengthening Torah, to learning more and in greater depth, and to help people and be there for anyone who needs them. Each one has earned himself a beautiful keser.

Some people's true chashivus isn't so apparent now, but those who have eyes to perceive the future recognize that their kavod will eventually come. There's going to be a time when these people will shine so brightly, because they really are the true tzelem Elokim.

These are the people who learn Torah and connect to Torah.

A bachur once asked, why don't the rebbeim prepare us for when we go into business? Many yeshivah bachurim are going to go into business, so why don't the yeshivos prepare them? Someone answered – he had learned in Brisk, where I'm sure the talmidim were not being prepared to be businessmen – that yeshivos connect us to Torah. When we're young, we build that beautiful connection to Torah. And when we stay connected, when we put in effort to learn Torah, when we're kovei'a ittim laTorah – every person on his level – it's meshivas nefesh; we become different people. We then know ourselves how to handle ourselves even in the business world.

THE CURE TO THE MIDLIFE CRISES

Torah is also משמחי לב, and when you learn it and connect with it, אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא – because you have real values in life and you understand what you're here for, so you can accomplish your true goals.

People often go through mid-life crises, once their children are out of the house, they've reached middle age, and they realize that their dreams aren't coming to fruition.

Suddenly it hits them – what am I doing? What's important about me?

What's important about a person is that he learns, he does

mitzvos, he does chessed all the time. He's doing the ratzon Hashem: naaseh venishma. That's the highest level of adam.

I've met people who have made it in the world, people who are successful businessmen, and their joy and fulfillment in life is the chessed they do, helping, encouraging, and uplifting people. These people create such a kiddush Hashem. The bnei Torah who dedicate their lives to avodas Hashem – every one of them has a keser, even if he's not a big rosh yeshivah. Just the way he's living life crowns him with a beautiful keser.

That's the power of Torah. It opens our eyes – מתכימת פתי – to recognize what's really important in life. We look at life differently when we connect to Torah.

How important it is to keep that connection to Torah! It's beautiful that so many people listen to parshah shmuessen, and are koveia ittim during the day, even when it's hard for them to come and learn. And every word of Torah empowers; every sevarah of Torah lifts us up and places a crown on our heads.

These crowns were taken away after the eigel, but in the future we're going to be zocheh to those crowns again.

All the people who hold strong in galus and maintain a powerful connection to Torah – Hakadosh Baruch Hu looks at every one of them and tells the malachim: "For these special people, these beautiful people, I created the world."

The day will come when your chashivus will be revealed – and that chashivus has nothing to do with the clothing you wear or the car you drive. It's you – who you are, your ma'asim, your middos – that makes you special. Then the tov and the kavod will come, as we know that אין טוב אלא אין כבוד אלא תורה and תורה.

We should be zocheh b'karov to geulos and yeshuos, and to be elevated and uplifted through the Torah even more.



Annual Celebration Dinner

ד' ניסן
MARCH
22
2026

BELL WORKS
HOLMDEL NJ



Mr. & Mrs. Nachum Rokeach

GUESTS OF HONOR



MEMORIAL TRIBUTE
מיוזם ומשנתה נתאון הרב ירוחם לבוביץ זצוק"ל
UPON HIS 90TH YAHRZEIT
PRESENTED TO
התאון הרב נתמן לבוביץ שלישי"א ראש ישיבה



Mr. & Mrs. Meshy Bodner

KESSEH SHEM TOV AWARD

לזכר נשמת אביו
ר' יצחק בן ר' ברוך באדנער ז"ל



Mr. & Mrs. Yoni Abraham
AMUD HATORAH AWARD



Mr. & Mrs. Avi Rabinovits
YOUNG LEADERSHIP AWARD



SHALOM STEIN
DINNER CHAIRMAN

RALPH HERZKA
SHLOMO YEHUDA RECHNITZ
LEGACY CHAIRMEN

ALBERTO SAFRA
INTERNATIONAL CAMPAIGN CHAIRMAN

SHAYA ACKERMAN CAMPAIGN CHAIRMAN
DOVID SEITLER JOURNAL CHAIRMAN

AZRIEL INZELBUCH | ZEVI KLEIN
ALUMNI CHAIRMEN

ELI BASCH | HILLEL ELBOGEN
YOUNG ALUMNI CHAIRMEN